

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City)

ประทุม ขอบใจ

สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการด้านการกีฬาและสุขภาพ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต

e-mail: thumchobjai14@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับเป็นเมืองกีฬา (Sports City) และศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา การศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และอาศัยอยู่ใกล้กับสถานที่ออกกำลังกายที่เปิดให้บริการในเขตกรุงเทพมหานคร รวม 20 แห่งๆละ 30 คนรวม 600 คน และสถิติที่ใช้ครั้งนี้ ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนและการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรและนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานที่ออกกำลังกาย พบว่า นิยมไปออกกำลังกายกันมากที่สุดคือสวนสุขภาพปิงกาฬ ร้อยละ 14.3 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 68.7 อยู่ในช่วงอายุ 20-35 ปี ร้อยละ 75.9 มีสถาน소득 ร้อยละ 84.9 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 72.8 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในระดับ 10,000 – 20,000 บาท ร้อยละ 53.1 และส่วนใหญ่พักอาศัยในชุมชน 10 ปีขึ้นไป ร้อยละ 38.8 ระดับความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ของการเป็นเมืองกีฬา พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และระดับการมีส่วนร่วมประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่าการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์และการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลอยู่ในระดับน้อย ผลการทดสอบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจทางท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานที่พัก ระดับการศึกษา รายได้ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ อาชีพ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ตามที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานที่พัก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ความรู้ความเข้าใจ การมีส่วนร่วม การท่องเที่ยวเชิงกีฬา เมืองกีฬา กรุงเทพมหานคร

Participation of the people in the potential development of Bangkok sports tourism.
that has been declared a Sports City "

Prathum Chobjai

Sports and Health Service Industry Program, Rattana Bundit University

e-mail: prathum_c@rbac.ac.th

Abstract

This research of objectives were to explore the level of knowledge and understanding of the people about being a sports city and to compare the participation of people in the development of sports tourism in Bangkok. It has been declared a sports town. This is a survey research which collect data from samples living in Bangkok and live near the 20 locations of exercise services in Bangkok, 30 people, totaling 600 people, and the statistics used in the research were frequency, percentage, mean, standard deviation , analysis of the variance and the testing of the difference between the population mean and the results of the analyzes were presented in the form of compiled tables.

The results of the research found that :

General information of respondents were classified by exercise location, it was found that the most popular exercise was Bueng Kan Health Park, 14.3 percent of which are female, 68.7 percent are in the age range 20-35 years, 75.9 percent are singles, 84.9 percent have an education at the bachelor's degree, 72.8 percent, their average monthly income is at the level of 10,000 - 20,000 baht, 53.1 percent, and most of them live in the community 10 years or more, 38.8 percent have knowledge level in the criteria of a sports town found that the overall level was at the moderate and the level of public participation in sports tourism development in Bangkok found that overall was at the moderate level. When considered in each aspect, It was found that participation in decision-making and participation in practice was moderate and participation in receiving results Benefits and participation in monitoring and evaluation was Low level. The results of testing differentiation of knowledge and understanding of sports tourism in Bangkok found that the personal factors of the accommodation , Education level , income were no difference statistically significant at the 0.05 level. The personal factors of gender, age , occupation were difference statistically significant at the 0.05 level and the difference testing of the participation of people in the potential development of Bangkok sports tourism in Bangkok that it was announced as a sports city, was found that personal factors for accommodation was no difference statistically significant at the 0.05 level. The personal factors of gender, age, occupation, Education level, income were difference statistically significant at the 0.05 level.

Keywords: cognition , participation, Sports Tourism , Sports City Bangkok

บทนำ

ประเทศไทย มีการท่องเที่ยวเชิงกีฬาให้บริการแก่นักท่องเที่ยวมานานแล้ว จากการรวบรวมผลกระทบทางเศรษฐกิจที่มาจากการท่องเที่ยวเชิงกีฬาทำให้ทราบว่า ในปี พ.ศ. 2559 การท่องเที่ยวเชิงกีฬาของไทยมีมูลค่าอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 21,003 ล้านบาท การท่องเที่ยวเชิงกีฬา จึงเป็นอีกแนวทางการพัฒนาหนึ่งในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564) ที่มีความสอดคล้องกับแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวและสถานการณ์การท่องเที่ยวของโลกในปัจจุบัน เป็นส่วนที่จะส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของการท่องเที่ยวไทย สามารถสร้างผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวที่แตกต่าง โดยใช้ทักษะในการจัดการขั้นสูง เป็นการยกระดับขีดความสามารถศักยภาพในการแข่งขันและเป็นจุดขายของไทยในอนาคต (Ministry of Tourism and Sport., 2016) และในปี 2563 คาดว่าจะมีแนวโน้มอัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวเพียง 8.1% ต่อปี แต่หากประเทศไทย สามารถสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวได้อย่างต่อเนื่อง และสามารถคงอัตราการเติบโตของนักท่องเที่ยวอยู่ที่ ประมาณ 15% ต่อปีได้จะทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามายังประเทศไทย มีจำนวนมากถึง 60 ล้าน คนต่อปี

ตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ที่เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาการกีฬาของประเทศครอบคลุมตั้งแต่กีฬา ขั้นพื้นฐาน กีฬามวลชน กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และกีฬาอาชีพ เพื่อให้การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม และคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับคนไทย รวมถึง การพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในระดับสากลและต่อยอดสู่ระดับอาชีพเพื่อสร้างอาชีพและรายได้ให้กับบุคลากรกีฬาเชื่อมโยงไปถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬา เพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจที่มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาแบบครบวงจร สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ และมีการสนับสนุนการทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการกีฬา ผ่านแนวทางการพัฒนาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ (Sport Tourism) ประกอบด้วย 4 แนวทาง คือ 1) ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์กิจกรรมทางการกีฬาที่จัดขึ้นโดยทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเชิงกีฬา 2) ความพร้อมและผลักดันให้ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬา 3) ผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคด้านการเก็บตัวและฝึกซ้อมสำหรับนักกีฬานานาชาติ และ 4) ศึกษาพัฒนาเมืองกีฬาต้นแบบ และวางแผนการจัดตั้งเมืองกีฬาในทุกภูมิภาคทั่วประเทศ

เมืองกีฬา เป็นส่วนสำคัญในการสร้างคุณภาพชีวิต สร้างนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และสร้างการเจริญทางเศรษฐกิจของชาติ ได้แก่ ประชาชน นักกีฬา และนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ จนสามารถพัฒนาไปสู่การปรับเปลี่ยนวิถีทางในการดำเนินชีวิตไปสู่สังคมแห่งการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โดยเมืองกีฬานี้ จะมีโครงสร้างพื้นฐานประกอบด้วย สนามกีฬา สถานที่ออกกำลังกาย สวนสาธารณะ และสถาบันการศึกษาที่มีองค์ความรู้ในเรื่องการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาอย่างถูกต้องและเกิดประโยชน์ ตามที่ความต้องการพัฒนานักกีฬาที่มีพรสวรรค์ ตั้งแต่เด็กและเยาวชนในโรงเรียนกีฬาเพื่อพัฒนาให้เป็นนักกีฬาทีมชาติที่มีขีดสมรรถนะระดับโลก ตลอดจน สร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติที่พัฒนาจากอุตสาหกรรมกีฬา และการจัดการแข่งขันกีฬาควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวเชิงนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จึงได้จัดตั้งต้นแบบเมืองกีฬา (sport city) ขึ้น โดยดำเนินงานตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาแบบครบวงจร สร้างมูลค่าเพิ่มและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ ในด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมกีฬา และการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว (“6 จังหวัด ได้เป็นต้นแบบเมืองกีฬา ภาครัฐร่วมผลักดันเต็มที่”, 2561) โดยมองว่า เมืองกีฬา จะเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติ การพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬา (Sport Industry) อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งมีการจัดกิจกรรมการเล่นการกีฬา การออกกำลังกาย การจัดการฝึกอบรมกีฬาประเภทต่างๆ และการจัดการแข่งขันกีฬาควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism) รวมทั้ง การให้บริการที่พักและการขนส่งระหว่างที่พักและสนามกีฬาที่มีความ

สะดวกสบายให้แก่ นักกีฬานักท่องเที่ยว และผู้ที่สนใจทั่วโลก และเมืองกีฬาที่มีลักษณะเป็นพื้นที่ที่มีความพร้อมและมีสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬาที่มุ่งเน้นการฝึกซ้อมกีฬา การเล่นกีฬา การพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ การจัดการแข่งขันกีฬาในระดับต่างๆ โดยส่งเสริมการมีส่วนร่วมของหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน โดยในช่วงระยะแรกมีจังหวัดที่ได้รับการจัดตั้งให้เป็นต้นแบบเมืองกีฬาแล้ว รวม 6 จังหวัด ประจำปี 2561 อันได้แก่ จังหวัดชลบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดกระบี่ ทั้ง 6 จังหวัดนี้ได้มีพัฒนาการมาในระดับหนึ่งอยู่แล้ว เนื่องจากมีศักยภาพเหมาะสมครบทั้ง 4 ด้าน ดังนี้ 1) การส่งเสริมการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย 2) การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ 3) การจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ และ 4) การส่งเสริมอุตสาหกรรมกีฬาและการท่องเที่ยว รวมทั้ง ความพร้อมของจังหวัดในด้านอื่นๆ (เดลินิวส์, 2561) และในปี พ.ศ. 2562 ได้มีการพิจารณาคัดเลือกจังหวัดเพื่อจัดตั้งเมืองกีฬา (Sport City) เพิ่มเติม 10 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดเชียงราย จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดจันทบุรี จังหวัดยะลา จังหวัดพัทลุง จังหวัดสงขลา จังหวัดตรัง จังหวัดภูเก็ตและกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ ได้แบ่งออกเป็นแต่ละกลุ่ม/ด้าน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย (Sports for Health & Exercise) รวม 3 จังหวัด ประกอบด้วย กรุงเทพมหานคร จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดยะลา

กลุ่มที่ 2 ด้านกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว กีฬาเชิงศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมกีฬาไทย(กีฬาพื้นบ้าน) (Sports Tourism and Sports Culture) รวม 3 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดเชียงรายจังหวัดพัทลุง และจังหวัดภูเก็ต

กลุ่มที่ 3 ด้านกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ (Sports for Excellence) รวม 3 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดสงขลา และจังหวัดตรัง และ

กลุ่มที่ 6 ด้านกีฬาขั้นพื้นฐาน/กีฬามวลชน/กีฬาทางน้ำ/กีฬาสำหรับผู้พิการ และกีฬาผู้อาวุโส (Basic Sports and sports for all) 1 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี

การปฏิบัติเพื่อเป็นไปตามกรอบแนวคิด และส่งผลผลิตและผลลัพธ์ตามที่กำหนดไว้ภายในระยะเวลา 5 ปีนั้น จะต้องมีการพิจารณาปัจจัยสู่ความสำเร็จที่ชัดเจน เพื่อให้สามารถนำไปกำหนดโครงการแผนงาน และกิจกรรมตามแนวทางต่างๆ ได้อย่างครบถ้วน ต่อไป ทั้งนี้ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเมืองหลวงที่สำคัญของประเทศไทย ปีพ.ศ. 2562 ได้รับการประกาศให้เป็นเมืองกีฬา จัดในกลุ่มที่ 1 ด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย (Sports for Health & Exercise) หากประชาชนทั่วไปและประชาชนในพื้นที่ รับรู้และเข้าใจในแผนการดำเนินงานและร่วมกันเตรียมความพร้อมที่ดีเป็นรูปธรรม สามารถรองรับกิจกรรมต่างๆที่เกิดขึ้น ประชาชนให้ความสนใจ และหันมาเล่นกีฬาและออกกำลังกายกันมากขึ้น พัฒนาบุคลากรทางกีฬา ส่งเสริมอุตสาหกรรมกีฬาและการท่องเที่ยวให้เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬา ตามนโยบายของชาติ ต่อไป

และอุตสาหกรรมกีฬานั้น มีสัมพันธ์กับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ ไม่ใช่ว่าจะคิดแต่กิจกรรมกีฬาแต่เพียงอย่างเดียว มองว่ากิจกรรมกีฬานั้น เป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งเท่านั้นในการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมอื่นๆ ให้เติบโต ต้องบูรณาการและสานประโยชน์ทุกภาคส่วนให้เป็นรูปธรรมที่จับต้องได้ ชี้แจงให้ประชาชนรับทราบถึงข้อดีข้อเสียของกิจกรรมต่างๆ เหล่านั้นและประโยชน์ที่จังหวัด ท้องถิ่น และชุมชนนั้น หากมีกิจกรรมกีฬาต้องมีการเดินทางที่พักผ่อน และการท่องเที่ยวตามมา เกิดการใช้จ่ายใช้สอย สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ เช่น ที่บุรีรัมย์ได้จัดแข่ง MOTO GP ปัญหามลพิษทางเสียงจะต้องเกิดขึ้นกับชุมชนใกล้เคียงแต่สิ่งนั้นจะไม่ใช่อุปสรรค เพราะผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ชุมชนได้ มันเกิดขึ้นอย่างแน่นอนและที่สำคัญเมื่อมี "การแบ่งปัน และจัดสรรผลประโยชน์ ที่เหมาะสมให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง" ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษาถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City) และจัดอยู่กลุ่มที่ 1 ด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย (Sports for Health & Exercise) ในปี 2562 โดยมุ่งเน้นในเรื่องความพร้อมพื้นฐานด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย (Sports for Health & Exercise) และปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและพัฒนาเมืองกีฬา ตามบริบทของ

พื้นที่กิจกรรมต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร ในมุมมอง/ทัศนะของประชาชนทั่วไปและประชาชนในพื้นที่ในเรื่องดังกล่าว ซึ่งจะนำไปสู่การเสนอแนวทางในการส่งเสริมการเป็นเมืองกีฬา ของพื้นที่ที่มีอยู่เดิมและเพิ่มประสิทธิภาพให้เป็นรูปธรรม ส่งเสริมความเข้มแข็งของประชาชนในท้องถิ่น ในการร่วมกันพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงกีฬาให้เป็นเมืองกีฬาที่มีความชัดเจน และตามบริบทของพื้นที่ ให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City)
2. เพื่อสำรวจความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับเป็นเมืองกีฬา (Sports City) ด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย (Sports for Health& Exercise)
3. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City)
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City)

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนด้าน แหล่งสถานที่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่างกัน ความรู้ความเข้าใจทางท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City) แตกต่างกัน
2. ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนด้าน แหล่งสถานที่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ที่ต่างกัน การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City) แตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City) ครั้งนี้ ได้มีการดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้สอดคล้องกับวิธีการวิจัย คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และอาศัยอยู่ใกล้กับสถานที่ออกกำลังกายที่เปิดให้บริการในกรุงเทพมหานคร 20 แห่งๆละ 30 คน รวม 600 คน จำแนกออกเป็น เจ้าหน้าที่ของรัฐ,พนักงาน ที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการกิจกรรมกีฬา ผู้ประกอบการในพื้นที่ รวม 20 แห่งๆละ10 คน รวม 200 คนและประชาชนทั่วไปที่อาศัยในพื้นที่และใกล้เคียงในกรุงเทพมหานคร 20 แห่งๆละ20 คน รวม 400 คน ได้รับกลับคืนมา รวมทั้งสิ้น 588 คน ร้อยละ 98.0

เครื่องมือใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ส่วน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับ ความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ของการเป็นเมืองกีฬา (Sports City) มี 5 ด้าน ประกอบด้วย 1.ด้านนโยบาย 2.ด้านการบริหารจัดการ 3.ด้านนักกีฬา บุคลากรการกีฬา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬา 4.ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และ 5.ด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬา

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมประชาชนในเรื่องของ 1.การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ 2.การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ 3.การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และ4.การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นลักษณะปลายเปิด

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัย ได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกิจกรรมกีฬา แนวคิดของผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจน ระเบียบข้อบังคับต่างๆ เพื่อนำมาสร้างแบบสอบถาม
2. และนำข้อมูลจาก ข้อ. 1 มารวบรวมและสร้างเป็นแบบสอบถาม
3. นำแบบสอบถามให้กับผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาความถูกต้องเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความเที่ยงตรง จำนวน 3 ท่าน
4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาแล้ว นำไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด
5. นำแบบสอบถามในข้อ 4. มาคำนวณหาความเชื่อมั่น (Reliability) ซึ่งได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ.81
6. นำแบบสอบถามที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง และนำไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษา ต่อไป

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

จากข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมด ผู้วิจัยจะนำข้อมูลทั้งหมดมาประมวลผล ตามขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม นำมาแจกแจงความถี่ของแต่ละคำตอบ เป็นร้อยละ และนำเสนอในรูปของตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับ ความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ของการเป็นเมืองกีฬา (Sports City) มี 5 ด้าน ประกอบด้วย 1.ด้านนโยบาย 2.ด้านการบริหารจัดการ 3.ด้านนักกีฬา บุคลากรกีฬา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬา 4.ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และ 5.ด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬา นำมาแจกแจงความถี่ของแต่ละข้อ เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมประชาชนในเรื่องของการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล นำมาแจกแจงความถี่ของแต่ละข้อ เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

โดยได้กำหนดระดับของคะแนนเพื่อเป็นเกณฑ์ในการประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.21 - 5.00	หมายถึง	มีระดับการมีส่วนร่วมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.41 - 4.20	หมายถึง	มีระดับการมีส่วนร่วมมาก
ค่าเฉลี่ย	2.61 - 3.40	หมายถึง	มีระดับการมีส่วนร่วมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.81 - 2.60	หมายถึง	มีระดับการมีส่วนร่วมน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.80	หมายถึง	มีระดับการมีส่วนร่วมน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานที่ออกกำลังกายทั้งหมด588 คน พบว่า สถานที่หรือสวนสุขภาพที่นิยมไปออกกำลังกายกันมากที่สุดคือ สวนสุขภาพบึงกาฬร้อยละ 14.3 รองลงมาคือ สวนสุขภาพพระราม 8 ร้อยละ 13.1 เป็นเทศหญิง ร้อยละ 68.7 และเทศชาย ร้อยละ 31.3 จะอยู่ในช่วงอายุ 20-35ปี ร้อยละ 75.9 อยู่ในสถานโสด ร้อยละ 84.9 อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 72.8 ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/นิสิตนักศึกษา ร้อยละ 47.4

ร้อยละ 26.4 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในระดับ 10,000 – 20,000 บาท ร้อยละ 53.1 และพักอาศัยในชุมชนมา 10 ปีขึ้นไป ร้อยละ 38.8

2. ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในหลักเกณฑ์ของการเป็นเมืองกีฬา (Sports City) พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.30$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ทุกรายการในเรื่องของการส่งเสริมให้มันักกีฬาทั้งในระดับเยาวชน เยาวชน และประชาชนทั่วไปเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาทุกประเภทในระดับตำบล อำเภอ และระดับจังหวัด มีการนำองค์กรผู้บริหารของจังหวัดได้กำหนดนโยบายหรือแนวทางที่เกี่ยวข้องกับการเล่น กีฬาและการออกกำลังกายอย่างชัดเจน เป็นตัวอย่างที่ดีและถ่ายทอดหรือชี้แจงนโยบายหรือแนวทางไปสู่ผู้ปฏิบัติในระดับต่างๆอย่างต่อเนื่อง มีการนำองค์กรผู้บริหารของจังหวัดได้กำหนดนโยบายหรือแนวทางที่เกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายอย่างชัดเจน เป็นตัวอย่างที่ดีและถ่ายทอดหรือชี้แจงนโยบายหรือแนวทางไปสู่ผู้ปฏิบัติในระดับต่างๆอย่างต่อเนื่อง มีการกำหนดตัวชี้วัดและข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็นเพื่อติดตามและประเมินผลดำเนินการตามแผน งานโครงการกิจกรรมที่กำหนดไว้ในแผนยุทธศาสตร์/แผนปฏิบัติราชการประจำปี ได้ดำเนินการจัดการความรู้เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามแผนปฏิบัติราชการอย่างมีประสิทธิภาพประสิทธิผล มีการกำหนดแผนบริหารทรัพยากรบุคคล แผนพัฒนาบุคลากร และการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายอย่างชัดเจน มีการส่งเสริมให้มันักกีฬาทั้งในระดับเยาวชน เยาวชน และประชาชนทั่วไปเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาทุกประเภทในระดับตำบล อำเภอ และระดับจังหวัด มีการสนับสนุนในด้านต่างๆ จากภาคเอกชน เพื่อให้ประชากรกีฬาในพื้นที่จังหวัด หันมานิยมการเล่นกีฬาและออกกำลังกายมากขึ้น มีการสร้างสถานบริการกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬาทุกประเภทอย่างเพียงพอตอบสนองปริมาณและความต้องการในการเล่นกีฬาของนักกีฬาประชาชน และนักท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัด และมีการจัดสถานที่การออกกำลังกายของประชาชนและนักท่องเที่ยว ในพื้นที่จังหวัดอย่างเพียงพอตอบสนองความต้องการการออกกำลังกายทุกประเภท

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ตามที่ได้รับการประกาศเป็นเมืองกีฬา พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=2.72$) เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง 2 รายการ ในเรื่องของการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ และอยู่ในระดับน้อย 2 รายการ ในเรื่องของการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์และการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ดังต่อไปนี้

1. **ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ** โดยภาพรวมประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.49$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่จัดอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น รายการที่ 4. ที่อยู่ในระดับน้อย ในเรื่องของการมีส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทางการพัฒนาบุคลากรเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาตามที่ได้รับประกาศให้เป็นเมืองกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย เช่น การจัดงานหรือกิจกรรม การให้ข้อมูลข่าวสาร เป็นต้น
2. **ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ** โดยภาพรวม ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=2.92$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น จำนวน 2 รายการที่อยู่ในระดับน้อย คือ รายการที่ 1.มีส่วนร่วมในการดำเนินงานร่วมกับกรุงเทพมหานครในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาตามที่ได้รับประกาศให้เป็นเมืองกีฬา ในด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย (Sports for Health & Exercise) และรายการที่ 8. มีส่วนร่วมในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย เช่น การสาธิตและการจัดแสดงสินค้า และวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นต้น
3. **การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์** โดยภาพรวมประชาชนมีส่วนร่วมในผลประโยชน์อยู่ในระดับน้อย ($\bar{x}=2.59$) เมื่อพิจารณาในรายการ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย และ 2 รายการ ที่จัดอยู่ในระดับปานกลาง คือ เรื่องของการได้ใช้ประโยชน์จากสถานที่ประกอบกิจกรรมทางกีฬา กิจกรรมทางสังคมต่างๆ เป็น

แหล่งเผยแพร่การเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่น และวิถีชีวิตชุมชน และได้มีอาชีพหลักหรืออาชีพเสริมจากแหล่งสถานที่ที่กำหนดเป็นการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย

4. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล โดยภาพรวมประชาชนมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับน้อย ($\bar{x}=2.34$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับน้อยทุกข้อ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ 1) ได้มีส่วนร่วมในการประเมินสิ่งที่ส่งผลกระทบในทางที่ดีและไม่ดีต่อเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรมของชุมชนที่อยู่ใกล้แหล่ง/สถานที่จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกายของกรุงเทพมหานคร 2) ได้มีส่วนร่วมในการประเมินการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมของชุมชนในแหล่ง/สถานที่จัดกิจกรรมในด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย 3) ได้มีส่วนร่วมในการประเมินการปฏิบัติงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับแหล่ง/สถานที่จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย 4) ได้มีส่วนร่วมในการประเมินการดูแลรักษาสาธารณสมบัติสร้างขึ้นของชุมชนในแหล่ง/สถานที่จัดกิจกรรมในด้านกีฬาเชิงสุขภาพ และออกกำลังกาย 5) ได้มีส่วนร่วมในการติดตามการดำเนินงานของคณะกรรมการบริหารแหล่ง/สถานที่จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย 6) ได้มีส่วนร่วมในการประเมินสิ่งที่ส่งผลกระทบในทางที่ดีและไม่ดีต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนในแหล่ง/สถานที่จัดกิจกรรมในด้านกีฬาเชิงสุขภาพและออกกำลังกาย ($\bar{x}=2.53, 2.34, 2.33, 2.31, 2.29, 2.28$)

4. ผลการทดสอบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจทางท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานที่พัก ระดับการศึกษา รายได้ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ อาชีพ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

5. ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ตามที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานที่พัก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City) มีประเด็นที่น่าสนใจนำเสนอ ดังนี้

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ของการเป็นเมืองกีฬา(Sports City) พบว่าโดยภาพรวมประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเป็นเมืองกีฬา(Sports City)ของกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.30$) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางทุกรายการ อาจจะเป็นผลเนื่องมาจากกรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงของไทย ที่มีการส่งเสริมให้นักกีฬาทั้งในระดับเยาวชน เยาวชน และประชาชนทั่วไปเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาทุกประเภทในระดับตำบล อำเภอ และระดับจังหวัด การนำองค์กร ผู้บริหารของจังหวัดได้กำหนดนโยบายหรือแนวทางที่เกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายอย่างชัดเจน เป็นตัวอย่างที่ดีและถ่ายทอดหรือชี้แจงนโยบายหรือแนวทางไปสู่ผู้ปฏิบัติในระดับต่างๆอย่างต่อเนื่อง การนำองค์กรผู้บริหารของจังหวัดได้กำหนดนโยบายหรือแนวทางที่เกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายอย่างชัดเจน เป็นตัวอย่างที่ดีและถ่ายทอดหรือชี้แจงนโยบายหรือแนวทางไปสู่ผู้ปฏิบัติในระดับต่างๆอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนในด้านต่างๆ จากภาค เอกชน เพื่อให้ประชากรกีฬาในจังหวัด หันมานิยมการเล่นกีฬาและออกกำลังกายมากขึ้น มีการสร้างสถานบริการกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬาทุกประเภทอย่างเพียงพอตอบสนองปริมาณและความต้องการในการเล่นกีฬาของนักกีฬาประชาชน และนักท่องเที่ยวในพื้นที่ มีการจัดสถานที่การออกกำลังกายของประชาชนและนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ ตอบสนองความต้องการการออกกำลังกายทุกประเภททุกวัน ดังวิสัยทัศน์ของกรุงเทพมหานครที่ว่า “กรุงเทพมหานครเป็นเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืน ชุมชนเข้มแข็ง ครอบคลุมรอบรู้ ด้วยการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใสและมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนสังคม” โดยนายเกรียงไกร จงเจริญ ผู้อำนวยการสำนักวัฒนธรรมกีฬาและ

การท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร เจนนโยบายดังกล่าวในการเผยแพร่ของวารสารมหานครสร้างสุขปี 2563 ว่า กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองกีฬาส่งเสริมสุขภาพขับเคลื่อนเมืองด้วยกีฬาวัตถุประสงค์นี้เป็นแนวนโยบายที่กรุงเทพมหานคร รับผิดชอบต่อปฏิบัติโดยการได้จัดสรรงบประมาณในการพัฒนากีฬาของประชาชนและเยาวชนอย่างเหมาะสมและได้มีการ ช่อมแซมสนามกีฬาต่างๆ ที่กรุงเทพมหานครดูแลอยู่ทุกๆมุมเมือง ไม่ว่าจะเป็นสนามกีฬาหลักของกรุงเทพมหานคร ที่ศูนย์ เยาวชนกรุงเทพมหานคร สนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น เขตดินแดง ถนนมิตรไมตรี สนามกีฬารองในเขตต่างๆในพื้นที่ของ กรุงเทพมหานคร ตลอดจน การตั้งงบประมาณสนับสนุนโรงเรียนกีฬากรุงเทพมหานครการส่งเสริมอุตสาหกรรมกีฬาและธุรกิจ ด้านกีฬา การจัดสรรงบประมาณกีฬาให้แก่สมาคมกีฬากรุงเทพมหานคร ที่มีหน้าที่หลักในการจัดเตรียมนักกีฬาในระดับ ประชาชนและเยาวชนในนามตัวแทนของกรุงเทพมหานครไปร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติและการแข่งขันกีฬาเยาวชน แห่งชาติทุกๆ ปี เป็นต้น”

2. การมีส่วนร่วมประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ตามที่ได้รับการประกาศ เป็นเมืองกีฬา (Sport City) พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=2.72$) เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า อยู่ใน ระดับปานกลาง 2 รายการ คือ การมีส่วนร่วมในด้านการตัดสินใจ และการมีส่วนร่วมในด้านการปฏิบัติ และอยู่ในระดับน้อย 2 รายการ ในเรื่องของ การมีส่วนร่วมในด้านการรับผลประโยชน์และการมีส่วนร่วมในด้านการติดตามและประเมินผล สอดคล้อง กับผลงานวิจัยของ จริญญา จันทร์ทรง (2555) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการพัฒนาท้องถิ่นในเขต องค์การ บริหารส่วนตำบลหนองแสงใหญ่ อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัย พบว่าโดยภาพรวมประชาชน มีส่วนร่วมต่อการพัฒนาท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสาเหตุน่าจะมาจาก การรับรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเป็นเมืองกีฬา(Sports City) ยังไม่แพร่หลายเท่าที่ควร ซึ่งจากผลการสำรวจที่ได้จากการวิจัยด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเป็นเมืองกีฬา(Sports City) อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งกรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงและเป็นเมืองที่มีอุตสาหกรรมต่างๆ มากมาย ดังนั้น การใช้กีฬาช่วยพัฒนาคน ส่งเสริมสุขภาพที่แข็งแรง ตามที่รุ่งโรจน์ พรขุนทด (2562) ได้กล่าวไว้ว่าการใช้ กีฬานำการพัฒนาเมือง สามารถช่วยกระตุ้นการพัฒนาเมืองได้อย่างหลากหลายมิติ อาทิ การฟื้นฟูและพัฒนาเศรษฐกิจของ เมืองการปรับภาพลักษณ์ของเมือง กระบวนการมีส่วนร่วมและสร้างชุมชน ตลอดจน การท่องเที่ยวทางด้านการกีฬาในเมือง (พร ณรงค์ ชาญนวงศ์, 2016) ทำให้เมืองที่เคยเงียบเหงาพลิกฟื้นกลับมาเพิ่มความน่าสนใจ กลายเป็นจุดหมายปลายทางของ แฟนกีฬาและนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกได้อย่างแท้จริง การที่จะพัฒนาเมืองด้วยกีฬาการมีส่วนร่วมของชุมชนพื้นที่มี ส่วนสำคัญในการพัฒนาไปสู่อุตสาหกรรมกีฬา ถือเป็นกลไกหนึ่งที่มีบทบาทต่อการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น ยังต้องเสริมในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั้งใกล้เคียงพื้นที่และอยู่ไกลได้ ทราบข้อมูลถึงแนวทางการขับเคลื่อนจังหวัด ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

3 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้าน แหล่งสถานที่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ กับ ความรู้ความเข้าใจทางท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานที่พัก ระดับการศึกษา รายได้ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ อาชีพ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สาเหตุที่ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านสถานที่พัก ระดับการศึกษา รายได้ ไม่มีความแตกต่างน่าจะมาจากกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.4 เป็น นักเรียน/นิสิตนักศึกษา และศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 72.8 ค่อนข้างเป็นกลุ่มเป้าหมายที่ใกล้เคียงกัน ระดับ ความคิดเห็นและการรับรู้จึงใกล้เคียงกัน สำหรับแหล่งสถานที่ของกรุงเทพมหานคร จะมีให้เห็นชัดเจนเป็นจำนวนมากทั้ง ในร่มและกลางแจ้ง ทั้งมีค่าใช้จ่ายและไม่มียค่าใช้จ่าย จึงมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกัน ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ อาชีพ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Intayon(2002) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวกรณีศึกษาบ้านโป่งร้อน ตำบลใหม่พัฒนา อำเภอกะคา จังหวัดลำปางผลการวิจัย พบว่า เพศ อายุ และการศึกษามีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยว สาเหตุน่าจะมาจาก ปัจจุบัน เทคโนโลยีได้เข้ามามีส่วนสำคัญในการดำรงชีวิต ทุกเพศทุกวัย ทุกอาชีพ สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้อย่าง

รวดเร็ว จากผลการศึกษาของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ร้อยละ 68.7 เป็นเพศหญิง และอยู่ในช่วงอายุ 20 – 35 ปี ร้อยละ 75.9 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ และการศึกษา มีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการการท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐในการพัฒนาเมืองกีฬา ซึ่ง เมืองกีฬาจึงมีใช้เป็นเพียงเมืองที่มีความเพียบพร้อมของสนามกีฬา สิ่งก่อสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักกีฬาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกีฬา เท่านั้น เมืองกีฬายังเป็นสถานที่ที่มีการจัดกิจกรรมและการสร้างบรรยากาศในการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย และ นันทนาการอื่นๆ ให้แก่นักกีฬานักท่องเที่ยว และประชาชนทั่วไปอีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นผลผลิตที่สำคัญของเมืองกีฬา ซึ่งจะส่งผลลัพธ์ที่สำคัญ คือ ประชาชนทั้งจังหวัดรักการออกกำลังกาย มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น จนเกิดผลสัมฤทธิ์ที่รัฐบาลต้องการคือ สังคมไทยจะมีความมั่นคงยิ่งขึ้นจนสามารถขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวหน้าต่อไป

4. ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ แหล่งสถานที่ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ
กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา
(Sports City) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานที่พัก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคล
ด้าน เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สาเหตุน่าจะมาจาก

เพศ พบว่า ภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็น รายด้าน พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในการรับประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิชญ หยกจินดา (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน หมู่บ้านทุ่งกว้าง ตำบลทับไทร อำเภอบึงนาราง จังหวัดพิจิตร พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกันระดับการมีส่วนร่วมโดยรวมในทุกด้าน แตกต่างกัน ซึ่งปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่า ผู้หญิงมีบทบาทในสังคม ในหลายๆ เรื่อง ความเสมอภาค กับผู้ชาย ทำให้ผู้หญิงมีสิทธิ์ มีเสียงในการแสดงออกในการมีส่วนร่วมมากขึ้น จากในอดีตที่ผ่านมาทำให้ผลการวิจัยการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเมืองกีฬาของกรุงเทพมหานคร ในเพศหญิงกับเพศชายจึงมีระดับการมีส่วนร่วมที่แตกต่างกัน

อายุ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และผลการทดสอบพบว่า กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 20-35 ปีจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานครที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา(Sports City)น้อยกว่ากลุ่มที่มีอายุระหว่าง 36-50 ปี สอดคล้องกับงานวิจัยของ บรรเจิด สอพิมาย(2550) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลในเมือง อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจกล่าวได้ว่า ประชาชนที่มีอายุน้อยอาจจะยังไม่เห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วม ยังมองไม่ออกว่าการมีส่วนร่วมสำคัญเพียงใด ซึ่งต่างจากประชาชนที่มีอายุมากกว่า ที่มีประสบการณ์ในหลายๆ ด้านมองภาพได้กว้างกว่าและเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการมีส่วนร่วม ประชาชนที่มีอายุต่างกัน จึงมีระดับการมีส่วนร่วมในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานครที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City) ที่แตกต่างกัน

อาชีพ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รัฐพงศ์ บุญญานุวัตร (2552) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนของประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05และงานวิจัยของ วชิราวรรณ นิลเกตุ (2553) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเตือ พบว่าประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการพัฒนาโดยรวมรายด้าน แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถกล่าวได้ว่าประชาชนที่ต่างอาชีพกัน ย่อมมีมุมมองและประสบการณ์ ที่เกิดจากความเคยชินในการประกอบอาชีพของตน จึงอาจทำให้เกิดความแตกต่างเรื่องความคิดเห็น ใน

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงกีฬาของกรุงเทพมหานครที่ได้รับประกาศเป็นเมืองกีฬา (Sports City) ต่างๆกัน

ระดับการศึกษา มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วชิราวรรณ นิลเกตุ (2553) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเตี๋ย พบว่าประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีส่วนร่วมในการพัฒนาโดยรวมรายด้านแตกต่างกัน และงานวิจัยของ นุสรรา พันธรัักษ์ (2555) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น : กรณีศึกษาพื้นที่ตำบลคลองจุลกระเฉด อำเภอมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่าระดับการศึกษาต่างกันมีระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจกล่าวได้ว่า ประชาชนที่ได้รับการศึกษามากกว่าย่อมเข้าใจเรื่องของการมีส่วนร่วมได้มาก เนื่องจาก ในทุกกระบวนการของการศึกษานั้น ต้องเกิดการมีส่วนร่วมทุกขั้นตอน จึงทำให้ผู้ที่มีการศึกษาในระดับที่สูงกว่า สามารถเข้าใจและเล็งเห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมโดยเฉพาะการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนพัฒนาเมืองให้น่าอยู่ได้มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. เพื่อให้การพัฒนาเมืองกีฬาเป็นไปตามเป้าประสงค์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยกำหนด จังหวัด ควรดำเนินการประชาสัมพันธ์ของการเป็นเมืองกีฬา (Sports City) ให้ประชาชนทราบและเข้าใจ ปลุกจิตสำนึกให้ประชาชนตระหนักและเห็นความสำคัญของการออกกำลังกายเพื่อให้เกิดประโยชน์ในด้านสุขภาพทางกายและสุขภาพจิตใจ
2. ประชาสัมพันธ์ทุกรูปแบบและทุกช่องทางอย่างทั่วถึง เพราะข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเมืองกีหายังไม่ครอบคลุมทุกหมู่บ้าน/ท้องถิ่นเท่าที่ควร
3. ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกีฬากีฬา ร่วมจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนเข้าร่วมกิจกรรม
4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเปิดโอกาสหรือให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการวางแผนกำหนดกิจกรรมร่วมกันเพื่อแสดงถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของการเป็นเมืองกีฬาของประชาชน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาเมืองกีฬาของกรุงเทพมหานครโดยการวิจัยเชิงคุณภาพ
2. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการเป็นเมืองกีฬาของประเทศไทย ระหว่างในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด
3. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาเมืองกีฬาของประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2560 แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6
 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2560. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564).
 กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์องค์การการค้าของ สกสค.
 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). ประกาศคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ เรื่อง
 แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ.ศ.2555พ-2559. สืบค้น 5 ธันวาคม 2556, จาก
<http://www.mots.go.th>.

- จริญญา จันทร์ทรง. (2555). การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการพัฒนาท้องถิ่นในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองแสงใหญ่ อำเภोजังเจียม จังหวัดอุบลราชธานี.วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการพัฒนาท้องถิ่น, บัณฑิตวิทยาลัย,มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- ณรงค์ ชูรักษ์.(2552). การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานไดโนเสาร์ของประชาชน ในตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์จังหวัดกาฬสินธุ์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) มหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ปิยะพงศ์ มั่นกลิ่น (2554). ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวตลาดน้ำในจังหวัดนนทบุรี เพื่อการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรทิพย์ วีระสวัสดิ์.(2551). ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา ชุมชนประตู่จันและชุมชนป้อมเพชรอำเภोजังหวัดพระนครศรีอยุธยา
- รัฐพงศ์ บุญญานุวัตร. (2552). รายงานผลงานวิจัยการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนของประชาชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร การพัฒนาชุมชน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- วิภาดา มุกดาบุรพกร กาบุญ และเพ็ญภาพร กระเวน.(2556). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อำเภอุมผางตากจังหวัด(รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ:คณะวิทยาการจัดการศูนย์การเรียนรู้ระนอง 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- วชิราวรรณ นิลเกตุ. (2553). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นกรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเตื่อ อำเภอมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย. การค้นคว้าแบบ อิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุนทอน ไชสงคาม. (2553). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา บ้านเกียดโง้ง เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.